

Η ΚΙΒΩΤΟΣ

Τὴν ὥρα αὐτὴ τῇ ζηλεμένη
τοῦ πειδὸς μεγάλου ἔρωτός μας
κατακλυσμὸς θέλω νὰ γένῃ,
κ' ἡ κάμαρά σου κιβωτός μας.

Ὁ οὐρανὸς νὰ συννεφιάσῃ
σὲ μιὰν ἀχώριστη μαυρίλα,
κι' ἀπὸ τοὺς κάμπους κι' ἀπ' τὰ δάση
νὰ πέσουν τ' ἄνθη καὶ τὰ φύλλα.

Ἀνεμοστρόβιλοι νὰ πνίγουν
στοιχειὰ μικρά, στοιχειὰ μεγάλα,
τὰ ζῶα τ' ἄγρια νὰ φύγουν,
νεκρὰ νὰ πέσουν ὅλα τᾶλλα.

Ὁ οὐρανὸς μὲ μιᾶς ν' ἀνοίξῃ,
τὰ νέφη νὰ γενοῦν κομμάτια,
βροχὴ νὰ πέσῃ καὶ νὰ πνίξῃ
ἀνθρώπους, σπίτια καὶ παλάτια.

Σαράντα μέραις νὰ παλεύουν
τὰ σύννεφα τὰ μακρινά,
καὶ τὰ νερά τῆς γῆς ν' ἀναίθουν
ὡς τὰ ψηλότερα βουνά.

Ἐπὶ γῇ τῇ θαλασσοπνιγμένη
νὰ πλῆθ' ὁ μόνος ἡ κιβωτός μας,
καὶ νᾶν' ἡ ὥρα ἡ ζηλεμένη
τοῦ πειδὸς μεγάλου ἔρωτός μας.

Ἄς πέφτουν ἔξω κι' ἄς μουγκρίζουν
τ' ἀστροπελέκια ἀγριεμμένα,
τῆς γῆς τὰ κύματα ἄς ἀφρίζουν
μὲ δράκου στόμα τὸ καθένα.

Τὸ κάθε σύννεφο ἄς ἀδειάζῃ
σὰν ποταμὸς πλατὺς, κι' ἀκόμα
ἄς πέφτῃ ὁ κόσμος, ἄς βουλιάζῃ
κάτω ἔσθ' ἡ ἀβυσσὸς τὸ χῶμα.

Μεσ' ἔσθ' ἡ ἀντάρα θὰ διαβαίνει
ἀγάλια-ἀγάλια ἡ κιβωτός μας,
καὶ θᾶν' ἡ ὥρα ἡ ζηλεμένη
τοῦ πειδὸς μεγάλου ἔρωτός μας.

Κι' ὅταν πνιγοῦνε ὅλ' οἱ ἄλλοι,
κι' ὅταν ὁ κόσμος θὰ ταφῇ,
ἡ κιβωτός θὲ νὰ μᾶς βγάλῃ
ἔς τοῦ Ἀραράτ τὴν κορυφή.

Καὶ θὰ προσμένωμε κλεισμένοι
ὡς ποῦ τὰ νέφη νὰ στερέψουν
κ' οἱ ποταμοὶ ἀγριεμμένοι
πίσω ἔσθ' ἡ βάθ' τῶν νὰ στρέψουν.

Κι' ὅταν ὁ ἥλιος ὅλος χάρι
θὰ πῇ ἔσθ' ἡ νέφη νὰ σκορπίσουν,
κι' ὅταν ἡ γῇ βγάλῃ χορτάρι
καὶ τὰ πουλιὰ θὰ κελαϊδίσουν,

Τότε θὰ βγοῦμ' εὐτυχισμένοι
καὶ θὰ μᾶς χάσῃ ἡ κιβωτός μας,
καὶ θᾶν' ἡ ὥρα ἡ ζηλεμένη
τοῦ πειδὸς μεγάλου ἔρωτός μας.

Κάθε γενεὰ θὲ νᾶχῃ σβύσῃ
ἔς τῆς γῆς τὴν ὄψιν τὴν τρανὴν,
κι' ἀπὸ τοὺς δύο μας θ' ἀρχινήσῃ
καινούργια πλάσι νὰ γενῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐπέστρεφον ἀπὸ μακρὸν ταξίδιον.
Ἦτο Σάββατον. Ἦ πρῶτος, τὸν ὁ-
ποῖον ἐπεσκέψην, ἦτο ὁ φίλος μου
Τάσος. Τὸν πῦρα μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν
του καὶ ἄθυμον. Ὅτε τὸν ἠρώτησα τὸ αἴ-
τιον τῆς ἀθυμίας του, ἤκουσε νὰ μοῦ διη-
γῇται τὰ ἀκόλουθα :

Ἐνθυμεῖται τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρή-
σεώς σου ; Ἦτο τετάρτη. Ἐκεῖνο τὸ βρά-
δυ ἀκριδῶς ὑπῆγα εἰς τῆς κυρίας Βερ-
γίδου. Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ περάσω τὸν
καιρὸν μου. Μόνος μου ἐστονοχωρούμην.
Εἰς τῆς κ. Βεργίδου ἦτο πολὺς κόσμος,
μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲ καὶ ὁ κ. Μουσᾶς.
Μὲ παρουσίασαν εἰς αὐτὸν καὶ εἶδα ἕναν
ἀνθρώπον σαράντα ἐτῶν, μετρίου ἀνα-

στήματος, μὲ σοδαράν φυσιογνωμίαν καὶ
μὲ βαρεῖαν φωνήν.

Ἐνόμιζες, ὅμα τὸν ἐβλεπες, ὅτι δὲν ἡμ-
ποροῦσεν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς νὰ αἰσθανθῇ
οὔτε χαράν, οὔτε λύπην. Ἀλλ' ὅταν τοῦ
ὠμίλῃσα καὶ ἐμείναμεν μαζὶ ἄρκετὴν ὥ-
ραν, εἶδα ὅτι ὑπὸ τὸ τραχὺ ἐκεῖνο ἐξωτε-
ρικὸν ἐκρύπτετο εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς
καρδία. Μόνον ὅτι εἶχεν ἰδικόν του τρό-
πον τοῦ ἀγαπᾶν, χωρὶς νὰ ἐξωτερικεύῃ
τὴν ἀγάπην του. Ἦτο νυμφευμένος. Τὴν
γυναῖκά του τὴν ἐλάτρευε. Τὸ ἠννόησα
ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀπὸ αὐτοῦς τοὺς
τρόπους. Ἐκεῖνη ὁμῶς ἴσως δὲν τὸ ἐγνώ-
ριζεν. Ἦτο φύσις ρεμβδῶδης καὶ ρωμαντι-
κῇ. Εἶχεν ἀνάγκην ἀγάπης, λατρείας.

Ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐσχημάτιζον μικροὺς
κύκλους ἀστεϊζόμενοι ἢ σπουδαιολογοῦν-
τες, ἐγὼ εὐρισκὼν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν
μελέτην τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου
αὐτοῦ. Ἠσθάνόμην πρὸς αὐτὸν συμπά-
θειαν, εἶδος φιλίας.

Ἄ ! ἦτο τὸσον καλὸς, τὸσον καλός. Αὐ-
τὴν τὴν ἀγαθότητά του ὅταν ἐνθυμοῦμαι,
δὲν ἠμπορῶ νὰ ἡσυχάσω διὰ τὸ κακὸν
ποῦ τοῦ ἐπροξένῃσα.

Εἰς τὸ μέσον τῆς ὁμιλίας μας ἠκούσα-
μεν ἐξαφνα ἤχους κλειδοκυμβάλου εἰς
τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἐγὼ ἐσίω-
πησα ἀμέσως. Δὲν ἐπρόφερα πλῆρον οὔτε
λέξιν. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο,
σκύπτει καὶ μοῦ λέγει :